

1.

Викът на живота

Приемаме това, че другите не са щастливи, за нормално, но никога не можем да разберем собственото си нещастие.

Неочаквано една сутрин – заклевам се: наистина неочаквано, – без никаква причина и необяснимо защо, изведнъж в момента, в който се събудих, изкрещях:

– Не, така не може да се живее! Трябва да овладее изкуството да се живее пълноценно. Непременно трябва да го направя!

Може би би било добре да повтора, че се заклевам, макар че поначало не съм човек, който използва такива силни изрази, когато говори за себе си. Нещо повече, аз съм именно от оня тип хора, който, като срещне човек с гореща кръв, говорещ по подобен начин, незабавно го намразва, без дори да се замисля.

И ето, една сутрин аз извиках, и то не веднъж, а цели два пъти. Ще променя живота си така, че да заживеея истински. И докато така дълбоко прониквах в себе си, се случи нещо още по-възмутително. Капка по капка, неусетно, без да искам, сълзите започнаха да се стичат по бузите ми.

Първо си помислих, че след като цяла нощ беше вляло, старият таван отново е протекъл. После реших, че ако не е това, то по развълнуваното ми лице е избила пот.

Не, откровено казано, искаше ми се да вярвам, че бе така. Обаче не беше. Бяха просто сълзи...

Може би ако не бяха сълзите този изненадващ вик, изтръгнал се от мен, щеше да потъне в забрава като бълнуване насън с отворени очи. Ако не бяха сълзите, нямаше да изпитвам никакво чувство за вина заради яростния вик, излязъл дълбоко от мен. Стават и такива непонятни неща. Можеше да игнорирам напълно и монолога, който се изля сякаш от само себе си, но...

Обаче в случая имаше видими доказателства за състоянието ми. Последната сълза, закрепила се като капка роса на миглите ми, подгизналата салфетка, все още задъханите от силна възбуда гърди... Тези неща ме притискаха бързо да разкрия всичко и незабавно да го направя от ясно по ясно.

Едно от положителните ми качества е, че винаги съм готова да удовлетвори всяко чуждо желание, каквото и да ми струва това. Ако е нещо, което е по силите ми, правя всичко необходимо. Този ми нрав беше причината веднъж в основното училище и два пъти в гимназията да бягам от къщи, създавайки немалко грижи на майка ми.

В прогимназията избягах и два месеца работих във фабрика за шапки в Инчхон, за да спечеля пари, защото братчето ми ме беше помолило да му купя маратонки. Първоначалният ми план бе да поработя един месец през лятната ваканция, колкото да реша въпроса с маратонките, но като опитах, ми се прииска нещо повече. И така, щом изминаха два месеца, купих маратонки за брат ми и за себе си, а също и кожени обувки за майка, и се завърнах триумфално у дома. Разбира се, дълго преживявах обидата от това, че майка ми не ми спести нито жестокия бой, нито обидите по адрес на малката си дъщеричка, върнала се у дома с обувки за цялото семейство. Но пък това, че при всеки специален повод за излизане тя обуваше имен-

но обувките, който ѝ бях купила, напълно компенсираше нанесената обида.

И двата пъти, когато бяха в гимназията, беше заради приятелки. Най-добрата ми приятелка избяга първа, а след това и още едно момиче я последва. Аз останах сама и скучаех. И тъй като и те също скучаеха, ми се обаждана да ме канят при тях. Само за да разсея скуката им, избягах първо за седмица, а втория път за малко по-дълго – за месец, и това бяха всичките ми бягства от дома. Не се е случвало да се заричам, че никога няма да се върна. Донякъде ми беше омръзнало вкъщи, но още повече исках да си тръгна завинаги и отвсякъде.

Макар и пълна дреболия, тези три бягства имаха значителни последици. Заради тях хората ми лепнаха етикета „момичето, което бяга от къщи“. По-късно това само по себе си се превърна в моя втора природа. Безброй пъти съм чувала хората да шепнат зад гърба ми. „Проблемното момиче“, което цели три пъти бяга от тях...

Затова и досега, 20 години по-късно, не се е случвало разказът за тези инциденти да е излизал от устата ми. Инстинктивно осъзнавах, че трябва да се предпазя. Хората знаят само да клюкарстват за различни случки от живота, но изобщо не могат да се научат да ги приемат и да им се наслаждават, когато тези така наречени случки са не толкова непонятни и неразбираеми, колкото забавни.

Във всеки случай една сутрин през месеца, когато цъфтят цветята – март, – изведнъж се оказах впримчена в заложен от мен самата капан да разкрия себе си. Не е нещо, което да не мога да направя. Реших да започна с изреждане на най-основните данни. Ето тривиалните подробности от личната ми история, която няма причина да остане скрита.

Име: Ан Чинджин.

Да. Казвам се Чинджин. Родителите ми първо се разбрали да бъде Чин, което е една сричка, но на път към уч-

реждението, където се издават свидетелствата за раждане, баща ми променил решението си. Той си е такъв. Заемайки нова позиция, той беше способен коренно да промени мнението си, взето след дълго умуване. Затова и неочаквано решил да смени името ми. Ето какво казал на служителя: „Ако йероглифът „джин“, който означава „истина“, се изпише само веднъж, ще звучи много тежко, затова да го напишем два пъти“... Имал идея, ако пак му се родят дъщери, да им състави имена по същия начин – Сонсон, Мими.

След това обаче нямал повече дъщери. А и баща ми не могъл да се сети, че пред името Чинджин ще стои фамилията Ан. Ако задълбаем малко повече в интерпретирването излиза, че каквото и да правя, писано ми е било да продължа да живея, като се отричам от името си до края на дните си...

Възраст: 25 години и 7 месеца.

Семейство: майка и по-малък брат. В допълнение може да сложим и един баща, който от време на време се отбива, докато се шляе насам-натам, а напоследък май и толкова не се прибира у дома.

Академичен статус: в момента съм прекъснала следването си, като причината за това е съвсем очевидна. Трябваше ми време да събера огромната сума за таксата. Разбира се, нямаше да се наложи да прекъсвам, ако по детски бях настоявала пред майка ми или бях работила почасово, докато ми текне кръв от носа.. Но нямаше нужда да се стига чак дотам. Нямах какво да правя, а и ми оставаха още пет години до трийсетте.

Ще изхая много време, ако реша да изброя всички длъжности, които съм заемала, за да припечелвам, след като прекъснах училището. Ако ми се предостави възможност да уточня каква е била работата ми допреди два месеца, след известно колебание ще кажа, че съм била в

обслужващата сфера. Казвам така, понеже бях касиерка в едно кафене с мързелив собственик. Освен това често се налагаше да сервирам на по-млади от мен клиенти чай и затова най-уместно е да твърдя, че винаги съм била в обслужващата сфера.

Сега обаче за щастие стана така, че да мога да отговоря с една дума: аз съм служител. Лесно може да се предположи колко ме задоволява тази работа, като се има предвид, че въпреки събраните пари за един семестър, през март не подадох молба за подновяване на студентските ми права. Само едно нещо ми тежи и то е, че не със собствените си усилия успях да намеря тази работа. Една думичка, подхвърлена от калеко ми, имаше невероятна сила. Той реши въпроса с едно телефонно обаждане – само поговори малко.

За свое оправдание ми каза: „В нашата фирма няма свободно място...“

Хоби: нямам.

Не ми харесва много тази думичка. Често я използвам като съкратена форма на израза „лош вкус“. Що се касае за нещата, които наистина доставят удоволствие на хората, то ужасно лошите неща са далеч повече от приятните. Всъщност собственикът на кафенето твърдеше навсякъде и по всяко време, че обича да слуша класическа музика, а в действителност хобито му беше да флиртува с омъжените жени. Точните му думи бяха, че това занимание не гълта пари и не е опасно, а освен това е и много забавно и дори пикантно. Ако това хоби имаше недостатък, той бе, че не може да го впише в биографията си без известни угризения.

Всичко, което притежавам, заявявам публично, възлиза на 428 000 уън. Бих намекнала, но само ако обещаете, че това няма да достигне до ушите на майка ми и брат ми, че в действителност състоянието ми е някъде десет пъти

повече от споменатата сума. Не че трупането на пари е целта на живота ми, но знам много по-добре от който и да било мой връстник колко важни са те. Изобщо не вярвам на хората, които по време на сделка или на преговори с много сериозни лица казват, че не парите са важното. Подобни изказвания не са нищо повече от тактика при преговорите. Всички знаят, че в крайна сметка няма нищо по-важно от тях, парите.

Освен тези ще мога да прибавя още няколко факта за себе си. Не съм нито висока, нито ниска, външният ми вид не е нито отблъскващ, нито привлекателен, изчела съм много различни книги и може да се каже, че главата ми е горе-долу пълна с всякаква информация.

Освен това... Освен това тъжно е, че няма какво повече да кажа. Не ми остава нищо друго, освен да се отчая от факта, че всъщност животът ми е толкова незначителен. Честно казано, това, за което най-много съжалявам, е, че животът ми е лишен от смисъл. Битието ми е едно обикновено живуркане. Няма дълбочина, в която да се засади дори и едно зрънце синап. Може ли да се живее така?

Започнах да се безпокоя за празния си живот на 25, което изобщо не е без връзка с факта, че това е една подходяща възраст за женене. Както и повечето ми връстнички, сега и аз имам двама мъже, които не след дълго може и да ми направят предложения. Въпреки че е доста странно, двайсетгодишните нищо и да не правят нередко намират възможности да се докоснат до нещото, наречено любов. Дори и за жена като мен, която с нищо не изпъква, подобни шансове за брак не са никак малко. Младостта на двайсетгодишните е оръжие, нямащо равно на себе си по сила, което може да донесе победа – независимо при какви условия се води битката.